

**KENDİN OLMA
VEYA
FITRAT
PEDAGOJİSİ**

çocukluk sırrı

Çocuk yetiştirmek, 'çocukluk sırrı'nın ortaya çıkmasına yardımcı olmaktan başka bir şey değildir. Anne-babalar, Allah'ın çocuk ruhuna yerleştirdiği ve sadece o çocuğa ait olan kişilik ve karakter özelliklerinin ortaya çıkması için gayret sarf eden rehberlerdir. Yoksa anne-babalık, çocuğun fitratını kendi emel ve istekleriyle bozup, zoraki yeni bir fitrat oluşturma gayreti değildir. Zira Anadolu Pedagojisi'nde her çocuğun 'yaratılış kodlarına' gizlenmiş bir 'kişiliği' olduğu kabul edilir.

İnsan mükemmel bir ruhla yaratılmaktadır; yeter ki bu ruh tahribata uğratılmasın.

*Her insan,
minik
bir çocuk
bedeninin
içine
gizlenmiş
bir sır taşır.*

Örneğin, kimi çocuk Hz. Ömer fıtratlıdır. Çelik gibi bir iradeye sahiptir. Başı dimdik, gözleri çakmak çakmaktır. Kimi çocuk ise, Hz. Osman fıtratlıdır. Konuşurken yanakları kızarır. Hayâ ve edeb abidesidir. Başka bir çocuğun ruhunda, Mevlana enginliği vardır. Gönlünü “Gel” diye herkese açabilecek bir teselli kaynağının kodlarını barındırıyor olabilir.

Bir çocuğun aslında kim olduğunu hiç kimse bilmez. Çocuk, o minik beşiğinde yatarken ser verir, sır vermez. Her çocuk, gelecekte ‘bir kişidir.’ Ve anneler babalar beşikte yatan, evin içinde koşturutan, ilkokul çağında sırtında çantasıyla okula gidip gelen çocuklarına, sanki perde arkasındaki ‘bu yaratılış sırrını’ görmek istercesine, hayranlık içinde bakmalıdır. Her bakışta da dudaklarından “Sen kimsin?” sorusu çıkmalıdır.

Her insan, minik bir çocuk bedeninin içine gizlenmiş bir sırdır. Bir tırtılın koza içine gizlenmiş hali gibi bir sır. Bembeyaz ipek kozanın içindeki tırtılın bir süre sonra şaşkın bakışlar içinde göz kamaştırıcı bir güzellikte kelebeğe dönüşmesi gibi, çocuk da ‘çocuk kozası’ içindeki başka bir insandır. Vakti geldiğinde o kozanın içinden nasıl ‘bir insan’ çıkacağını kimsecikler bilemez.

O sır dolu çocuk kozasından;

- kimi zaman bir lider çıkmış...
- kimi zaman bir devlet başkanı...
- kimi zaman ordular başkumandanı...
- kimi zaman bir şair, bir yazar, bir sanatçı...

Çocuğun ruhuna gizlenmiş olan bu sırrın hasara

uğratılmadan ortaya çıkabilmesi, o çocuğun emanet edildiği anne-babanın bu yaratılış sırrına saygılı olmasıyla mümkündür.

Anne-babanın, çocuklarının bu sırrından habersizce, Allah'ın Mevlana olarak şifrelediği çocuktan, Fatih gibi olmasını beklemesi; Yunus sırrı ile yarattığı çocuktan, Yavuz gibi davranmasını istemesi veya başka bir deyişle, çocuğun ruhundaki davranış kodlarını çözmeden onu, 'zoraki kişiliğe büründürmeye' çalışması çocukluk sırrına aykırı bir davranış olur.

Anadolu'da kargayla serçenin durumunu gösteren çok güzel bir tabir vardır. Hani karga, serçeyi görmüş de, ne güzel de zıplaya zıplaya gidiyor diye, serçeyi taklit etmiş, sonra da serçe gibi zıplamayı beceremeyince, "En iyisi kendi yürüyüşümmüş" deyip, eski yürüyüşüne dönmeye çalışmış ya! Ama serçeyi taklit edeyim derken de kendi eski yürüyüşünü şaşırmış. Eskisi gibi de yürüyememiş. O yüzden dilimizde "Karga, serçeyi taklit edeyim derken, kendi yürüyüşünü de şaşırmış" diye güzel bir deyim kullanılır.

İşte çocuğun ruhuna gizlenmiş olan bu sır, çocuğun olduğu gibi kabul edilmesiyle ortaya çıkmaya başlayacaktır. Çocuk ancak, hiç kimseyi taklit etmeye mecbur bırakmayan, zoraki bir kişilik oluşturmaya çalışmayan, kendisini incitmeyen, ezmeyen, aşağılamayan, ürkek ve çocuksu bir heyecanla dışa vurmaya çalıştığı gizli dünyasına saygı duyan ve kendisi olmasına izin veren bir yetişkinin yanındaysa, yaratılış sırrını bedenine yükleyecektir.

Bundan dolayıdır ki, Anadolu Pedagojisi'nin en temel prensibi, 'kişinin kendi olabilmesi'ne izin vermesidir. Çocuğa eşlik eden anne-baba, çocuğun kendi

**Çocuğun
ruhundaki
gizemli sır,
çocuğun
olduğu
gibi kabul
edilmesiyle
ortaya
çıkacaktır.**